

ner, er dette Stykke af § 1 indført i Henhold til Udtalelser af det københavnske Udvalg af 20. September 1911. Dette Udvalg stillede nemlig Forslag til Rottebekæmpelsen i den Retning, som Bestemmelserne i andet Stykke af § 1 omhandler. Man hævdede, at det væsentligste Middel til Bekæmpelse af Rotterne vilde være at tilpligte Kommunerne til for de bebyggede eller ubebyggede Grunde at etablere Kamp mod Rotterne og da med Adgang til ogsaa at kræve tilsvarende Foranstaltninger iværksat paa de omliggende, navnlig ubebyggede Arealer. Naar man nu imidlertid ser, hvorledes dette andet Stykke af § 1 er affattet, vil man se, at det foreslaas, at man navnlig paa de ubebyggede kommunale Arealer skal etablere Kamp mod Rotterne, idet man da kan kræve, at de tilstødende Ejendomme, altsaa særligt de bebyggede Arealer, skal iværksætte lignende Foranstaltninger. Jeg ser ikke rettere end, at Forholdet her nærmest er vendt om i Forhold til, hvad det københavnske Udvalg havde foreslaaet. Det vilde have, at Bestemmelsen skulde gælde de kommunale ubebyggede Arealer og de bebyggede med Ret til, at de tilstødende ubebyggede Arealer skulde tilpligtes at iværksætte lignende Foranstaltninger. Her er Forholdene nærmest vendte om. Det er muligt, det er sket med behørig faglig Begrundelse. Jeg har ikke dyberegaaende faglig Indsigt i alt, hvad der vedrører Rottejakten, saa jeg tør ikke udtale mig derom. Men jeg savner i Motiverne en Begrundelse af, at man har fraveget, hvad det københavnske Udvalg havde foreslaaet.

Jeg finder det i sin Orden, at man i § 4 hæver Bødebestemmelsen fra 200 Kr. til 500 Kr., navnlig i Betragtning af, at man opretholder en Mindstebøde af 5 Kr. Jeg finder det ligeledes hensigtsmæssigt, at man i § 4, 2det Stykke, genindsætter fra den første Rottelov Straffebestemmelsen overfor dem, der uretmæssigt vil tilegne sig Præmier for nedlagte Rotter, og jeg hilser med Tilfredshed, at Revisionsbestemmelsen i den nugældende Lov er udgaaet. Denne Omstændighed i Forbindelse med Affattelsen af § 2 forekommer mig at vidne om, at man nu mener at være kommet bort fra Forsøgsstadiet vedrørende denne Sag, at man altsaa hylder den Opfattelse, at man ikke kommer Sandheden nærmere. Jeg tror, at dette er rigtigt, navnlig i Betragtning af, at man ifølge Motiverne til § 2 vil have Rottehunden medinddraget under Loven. Jeg har nemlig en stærk Tro til Rottehunden som et

virksomt Middel til Rotternes Bekæmpelse. Der staar i Motiverne til § 2, at man vil stille Ministeren friere „med Hensyn til Statstilskuds Ydelse, hvor Udryddelsen ikke udelukkende foregaar ved kemiske Midler, men der f. Eks. yderligere anvendes Rottehund.“ Jeg ved nu ikke, hvorvidt Hensigten er, at Rottehunden skal statssubventioneres. Hvis det er Tilfældet, forekommer det mig, at Affattelsen af § 3 ikke er rigtig svarende dertil. Thi der staar: „Statens Tilskud ydes kun, for saa vidt de rottedræbende Midler, der ønskes anvendte, godkendes af den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole, der tillige fører fornøden Kontrol med de godkendte Midlers Sammensætning og Virkning.“ Under disse Omstændigheder maa man ønske, at Veterinær- og Landbohøjskolen maa være en naadig Dommer overfor Rottehunden og vil godkende dette Middels „Sammensætning og Virkning“. I den sidste Henseende tror jeg, i Overensstemmelse med, hvad jeg nys udtalte, at Landbohøjskolen vil kunne række sig langt, da jeg anser Rottehunden for at være i hvert Fald et meget sikkert Middel til Rotteplagens Bekæmpelse.

Som allerede anført kan jeg principielt slutte mig til Lovforslaget, som det foreligger, men i Overensstemmelse med de Udtalelser, der er faldet fra de Talere, der allerede har haft Ordet, er jeg tilbøjelig til at tro, at dets enkelte Bestemmelser paa visse Punkter trænger til nærmere Overvejelse og eventuelt klarere Affattelse, saaledes som det kan ske i et Udvalg. Jeg kan paa egne og Partifællers Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Fremme.

Jørgen Berthelsen: Jeg vil gerne anbefale i Tilslutning til, hvad der er sagt af alle de foregaaende Talere, at vi, inden vi vedtager dette Lovforslag, som det foreligger, faar indhentet Erklæringer fra Kommunerne, ligesom vi fik i 1910. Den Gang var Svarene saaledes, at der egentlig var meget delte Meninger blandt Kommunerne om dette Spørgsmaal. 381 Kommuner ønskede Lovens Bestemmelser, som de var affattede i 1907, opretholdt, medens 692 Kommuner udtalte sig derimod og 72 slet ikke svarede. Af Landkommunerne var der 665, der udtalte sig mod Lovens Forlængelse, og kun 342 udtalte sig derfor. Det viser sig altsaa, at det navnlig har været Byerne, der har ønsket Lovens Forlængelse. Naar der nu kun er indhentet Erklæring fra det ned-